

Mussert is in zijn Grote Show niet interessant

De kleine patriot; of De Grote Anton Mussert Show
Door Growing Up In Public. T/m 21 sept. Schouwburg Utrecht. Inl. 030-2302023 of growingupinpublic.nl

Waardig verslagen zit Anton Mussert, met zwarte pet op, in zijn dodencel. Het is 1947, de leider van de Nederlandse fascisten wordt de volgende ochtend vroeg gefusilleerd. Hij houdt zijn laatste monoloog. Eigenlijk was zijn partij, de NSB, het bovengrondse verzet, zo beweert hij. Hoewel hij symbool werd van de Nederlandse neiging tot collaboratie, is Mussert vooral een zielig figuur. Hij is niet tragisch, wekt geen medelijden op, en is in wezen oninteressant.

In ieder geval niet zoals hij wordt getoond in het toneelstuk *De kleine patriot; of De Grote Anton Mussert Show* van Growing Up In Public. Schrijver en regisseur Paul Feld blijft dicht bij het beeld dat we toch al van Mussert hadden. De weduwe Rost van Toningen kom nog even op om smalend duidelijk te maken dat hij zelfs in eigen gelederen niet serieus werd genomen.

Feld hanteert een losse vorm, een collage met losstaande personages, allen gespeeld door één acteur, Harm van Geel. Vanzelfsprekend wil Feld een verband leggen tussen de NSB en huidige rechts racistische sentimenten. Daartoe voert hij een oud-NSB'er op die zijn been aan het Oostfront verloor, diens stiefzoon die een neonazi is geworden, de 'Acteur' die in zijn welkomstwoord doet alsof we op een herdenkingsbijeenkomst van oud-NSB-ers zitten. Alle personages zijn even onaangenaam en lijken op elkaar: rancuneuze paria's. Losers. Precies het veilige beeld dat we toch al van NSB-ers hadden.

WILFRED TAKKEN

